



MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI OM

Ștoria unui nume ilustrează istoria unei ființe. Originar, aceasta din urmă primește numele care răspunde sufletului său, care trebuie atribuită în această lume. Dar numele „radical”, inițial, nu se face cunoscut, lui însuși și lumii înconjurătoare, decât în măsura în care purtătorul său virtual îl merită: ființa se purifică în focul încercării, ea se transformă îmbogățindu-se, se desăvârșește fortificându-se, pentru a dobândi, în sfârșit, numele său adevărat și complet.

Biblia și Talmudul ne oferă în această direcție exemple elocvente; suntem invitați, direct și indirect, la interpretarea numelor, la căutarea rădăcinilor lor, la decelarea sensului lor, în alți termeni, să

ne aplecăm asupra istoriei lor. Căci, la drept vorbind, istoria omului este istoria numelui său.

Omul este deci capabil să-și făurească sau să-și distrugă numele său. Vocația sa este de a da nume, oricărei ființe, societății în care trăiește, lui însuși și chiar lui Dumnezeu... Căci Creatorul este acela care l-a înzestrat pe om cu această redevabilă capacitate, facultatea de a da nume. El a gratificat astfel omul cu puterea clarviziunii care îl face apt să se guverneze singur și să guverneze lumea, să poată influența destinul însuși al lumii și, până la un punct, chiar asupra aceluia al lui Dumnezeu în această lume.

În România este clar că cine nu are dosar șantajabil la SRI nu va putea juca nici un rol pe scena politică“.

Vladimir Tismăneanu

Dar omul poate folosi după bunul său plac darurile lui Dumnezeu. Omul poate de asemenea să piardă facultatea pe care i-a acordat-o Creatorul de a vedea limpede și, în consecință, numele său se întunecă și se

Alexandru ȘAFRAN
Marele Rabin al Genevei
(continuare în pag. a 2-a)



Belșug de viață

Moartea nu este bineplăcută lui Dumnezeu, El nefiind Dumnezeu morților. De aceea ni se și dă puțința să ieșim din legăturile ei, să înviem adică la virtute și la viață. Sprijin tare într-aceasta ne este chiar Hristos Domnul. Precum a înviat El, așa ne ajută și pe noi să înviem deodată cu El. Praznicul sculării Sale din morți, aceasta vrea de altfel să ne facă să înțelegem, că lipsa de viață la care ne duce săvârșirea răului trebuie înlocuită cu belșugul de viață pe care-l aduce cu sine învierea. Așa se face că lămurind scopul sălășuirii Sale printre noi, Mântuitorul a spus: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și încă din belșug”. Dacă noi credincioșii nu vom fi în stare să arătăm prin faptele noastre că ne-am ridicat din mormântul păcatelor „înviind prin credință împreună cu Hristos Iisus”, atunci cu adevărat deșartă este și „predica noastră” și „credința noastră”.

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezie adevărată

SENTINȚA

*Adun în suflet perle să le răstorn pe drumuri,
strivesc florile goale, prădate de parfumuri.
arunc pantofii-n gară să plece unde vor,
senin aștept pedeapsa pentru viol și-omor.*

*Trec trenuri înșesate cu lași și cu nebuni
dar nu mă ia nici unul... și-aștept de-atâtea luni.
Lumina lenevește pe șinele murdare,
dig-dagul lor m-apasă ca orice întrebare...*

*Când vântul cîrge verde, prin ușile crăpate,
e un șerpar pe-aproape, sau lumea ce răzbate
și se-adună zilnic în orișicare gară,
doar să se răspândească ca păpădia-n vară?*

*Aștept verdictul celor cu straiete cernite,
adun în suflet teama și dăruiesc pepite,
dar nu m-acuză nimeni pentru viol și-omor,
ci fiindc-am lăsat pașii s-ajungă unde vor.*

*Sentința celor care legați la ochi vorbesc
și grava condamnare pe care o rostesc,
o nemaicunoscută în lume și-n povești:
„-De astăzi vei rămâne acela care ești”!*

Ștefan TARJOC

CARAVANA GLOBALIZĂRII

Pe Cornel Constantin Ciomâzga l-am întâlnit la jumătatea anului 1990, când, împreună, încercam să dăm contur unei iluzii. El lucra atunci ca redactor la „Zig-Zag”, săptămânalul cu cel mai mare impact și tiraj postrevoluționar. Recent, cu ajutorul „mobilului” l-am regăsit pe „fratele Cornel” retras vremelnic în chiliile unor mănăstiri, pentru a-și realiza pe deplin „lucrarea”. Pentru faptul că a acceptat să colaboreze la revista noastră, îi mulțumesc aici și acum. (V.T.)

Am constatat că analiștii de tot felul și intelectualii occidentali în general sunt atent preocupați de evoluția europeanizării în contextul globalizării!

Acest fenomen pe care Giorgios Mantzaridis, în cartea sa *Globalizare și universalitate*, îl găsește ca pe unul complex, ce se manifestă la diverse niveluri.

Mulți îl leagă de economie. Și este logic, deoarece la nivelul economiei, și

mai ales la nivelul economiei financiare, globalizarea prezintă o evoluție impetuoasă. Ba, mai mult, economia are o importanță strategică pentru cei puternici ai planetei, deoarece ea poate

să le ofere sau să le susțină hegemonia care este asociată, astăzi, cu ideea de superputere a lumii.

Globalizarea nu este însă un mod exclusiv, primordial, ori un simplu

fenomen economic. Ea se extinde la toate nivelurile vieții omenești: la cel politic, la cel religios și chiar la cel duhovnicesc.

Mai ales în zilele noastre, când informatica și internetul, ca „mijloace de lucru”, au adus în avanscenă un nou mod de viață, a devenit posibilă și existența unei societăți flexibile, care poate să se constituie în afara spațiului și care are în vedere exclusiv dinamica timpului.

O societate care nu mai este unidimensională, ci adimensională!

Această societate adimensională, care se extinde, iată, autoritar în întreaga lume, poate părea utopică. Ea este însă atât de reală în planurile și în rezultatele sale, încât nu numai că influențează, dar și obligă toate societățile să se restructureze și să se reorienteze în funcție de cerințele și nevoile ei.

Cornel Constantin CIOMĂZGĂ
(continuare în pag. a 2-a)



Din însemnările...

(urmare din pag. 1)

golește de conținutul său inițial, se despoaie de potențialitățile sale originare. Dimpotrivă, dacă omul rămâne stăpân pe judecata sa și dispune în mod inteligent de inima sa, dacă a reușit în demersul său, el cheamă la viață numele său original, actualizează conținutul său inițial, îl redă din nou original și eficient. Dumnezeu îl confirmă pe acest om în poziția sa privilegiată de ființă care „își dă lui însuși propriul său nume. Acest om își „merită” numele; Dumnezeu îl confirmă „fixându-l ca pe un nume nou” ceea ce înseamnă că îl revelează în plenitudinea sa pe cel pe care l-a conceput și căruia i-a fost destinat. Atunci Dumnezeu adaugă numele Său aceluia al omului. El leagă astfel acțiunea Sa de aceea a omului, Dumnezeu se asociază cu omul; el cooperează cu acesta, Istoria omului devine istoria numelui său în unire cu numele lui Dumnezeu.



CARAVANA GLOBALIZĂRII

(urmare din pag. 1)

Economia care se plănuește în această societate mondială, fără de margini, de către companii multinaționale sau anumiți oameni politici și de afaceri, se dovedește a fi determinantă pentru economiile societăților naționale.

Globalizarea, însă, nu se întinde numai la nivel macroeconomic, ci pătrunde în toate structurile microsociale, până în însăși persoana omenească, insuflându-i duhul acesta al ei distructiv: spiritul banului!

Duh care a existat, desigur, și în trecut, dar nu ca în vremea noastră, când a câștigat o dominație mondială de necontestat.

Astăzi, toate se reduc la bani, chiar și patria, religia și conștiința. Tot ceea ce are sau de care are nevoie omul; chiar și omul însuși este apreciat și cumpărat cu bani!

Deloc întâmplător, cum de-altfel, nimic în viață nu este astfel, apoteoză globalizării a coincis cu disoluția regimurilor comuniste.

Popoarele care au trecut prin experiența internaționalismului promovat de doctrinele comuniste au fost chemate să se alătore caravanei globalizării.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”
Eugen Ionescu

„Laura Codzila”

Ziarul „Tricolorul” a aflat care este motivul real pentru care Laura Codruța Kovessi a divorțat (de fapt, a fost părăsită de soț): distinsa doamnă procuror general al României e și bețivă, și curvă. Da, știți cum? Rupe lanțul, nechează ca o iapă-n călduri! În nr. de luni al Tricolorului”, pe pagina I, a apărut articolul „Laura Godzila vrea să divorțeze/ Lung prilej de vorbe și de ipoteze”, cu explicație la cele două versuri: „George Topîrceanu, ușor adaptat”. Iată conținutul: „Presă din aceste zile scrie despre un eveniment care doar în aparență este monden, dar are implicații mult mai serioase: procurorul general al României divorțează! De ce? Foarte simplu: ungușorul Kovessi n-o mai satisface. Fiindcă o cămilă ca Laura e nesătulă, și de apă (apă de foc!), și de o altă rimă. Închăitată cu cealaltă coardă bețivă, Monica Macovei, baschetbalista noastră trage tare la măsă. Unul dintre șoferii care au dus-o cu mașina, ocazional, a povestit că a trebuit să deschidă fereastra, altminteri bietul om s-ar fi asfixiat cu aburii alcoolului, sau ar fi înverzit fiola Poliției. Dar Codruța sugerează nu numai sticlucă, ci și deștiul arătător. Adică e curvă, trăind acum cu aghiotantul dat pentru apărarea ei de către un serviciu de protecție. În mod concret, procurorul general al României are o relație adulterină cu inspectorul (căpitanul) din Ministerul Internelor și Reformei Administrative, care face parte din Serviciul Secret «Acvila» și care, cică, o păzește. De cine? Ea mai este păzită și de un agent (plutonier) din același Serviciu Secret. Trecem peste faptul că avem de-a face cu niște complicități periculoase între Parchetul General și Ministerul de Interne, foarte multe fărădelegi fiind mușamalizate pe această filieră. E clar că huiduma asta n-are ce căuta în acea funcție extrem de importantă. Fiindcă o astfel de individă profund imorală nu poate împărți dreptatea. Revenim

„Tricolorul”

Dreptate și Adevăr

Ceea ce trăiește România în aceste zile este absolut șocant. Pentru prima dată în ultimele decenii, o țară întreagă privește cum un ministru primește mită. Iar acest ministru, Decebal Traian Remeș, aparține unui guvern care a venit la putere sub steagul Alianței-D.A. (Dreptate și Adevăr). Acum, privind imaginile cu Remeș, acest slogan pare o ironie cinică.

„Evenimentul zilei”, nr. 4958

Dialog din România-penală

Mureșan:

Am aștia pentru tine, nu știu cum să fac! Îmi spui cum fac!

Remeș:

Pai, mi-i dai, că nu e problemă!... Să nu ne vadă cineva.

„Previzibil”

Previzibil: „cirpa kaghebigă” nu e chiar așa de moale. La fel de previzibil: „prostănacul” nu e așa de deștept și de abil pe cât își închipuie. Proba contrară ar putea veni în curând.

„Cotidianul”, nr. 213

„Măcar știau să fure...”

Acești Pic și Poc ai șpagii au lovit grav în imaginea ministrului român din toate timpurile. Păi așa ia șpagă un ministru? Ca ultimul șlujbaș de la primăria din Văscăuți? Mai auzisem și noi de una-alta... De conturi în străinătate, de căsuțe poștale, de off-shore-uri, de mătuși bogate și de unchi fericiți. Da’ de unde? Pac, la plic, în cafenea. Pac, niște caltaboși la pungă. Pac, lăzi cu palincă descărcate la vila împrișinată. Are dreptate o parte din populație când pică în nostalgie: să vină ăia de la pesedeu! Măcar știau să fure, domle’!

„Adevărul”, nr. 5367

Binecuvântarea culturii

„Un om de cultură este un om în care se împlinește cuvântul...”

Calitatea dialogurilor pe care le purtăm în timpul formării noastre, pe tot parcursul deschiderii noastre spre cunoaștere, ne ajută să înțelegem că avem o responsabilitate a cuvântului, a gândirii și faptelor noastre care pot zidi spiritual un om sau, în mod nefericit, îl pot lăsa în singurătatea lipsei de sens. Privilegiul de a întâlni persoane care au har, cea bogăție a cugetului care luminează, mi-a fost dată și mie, ca unui nevrednic, cum spunea Sfântul Pavel, la o vârstă când căutam să înțeleg primii pași pe drumul autocunoașterii. Spun autocunoașterii, pentru că e necesar să începem cunoașterea lumii

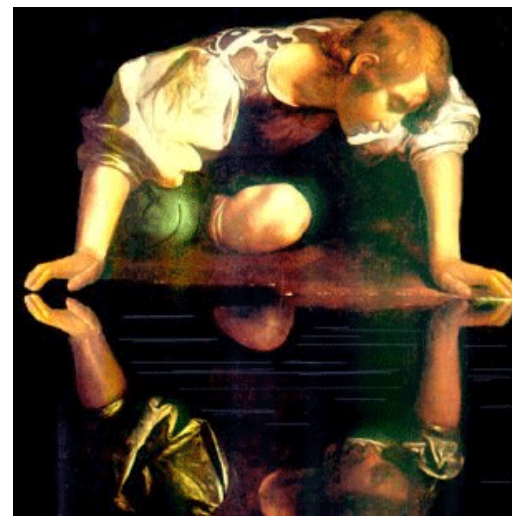
prin poarta care duce spre sufletul nostru. Din aceste întâlniri și dialoguri s-a născut setea mea de cunoaștere, dragostea de cărți, de bogăție spirituală, tot ceea ce m-a ajutat să fiu cu cel care mă bucur de binecuvântarea culturii. Pentru mine, cultura este împlinirea prin cuvânt, mântuirea prin cuvânt.

Am să dezleg mai jos înțelesul acestei propoziții sau afirmații. Scriu împlinirea prin cuvânt, pentru că un om care nu-și

reprezintă demn cuvântul prin ceea ce

făptuiește, nu poate trăi acea împlinire pe care i-o dă cuvântul. Sunt foarte mulți oameni care se vor a fi intelectuali, dar comportamentul lor lasă de dorit. Cultura îți dă o înțelepciune de a fi peste provocările lumii, așa cum îi plăcea să spună lui Nicolae Steinhardt, „un domn în fața morții”. Desigur, înțelegând prin moarte nu numai despărțirea de viața aceasta, ci și de goliciunea unor „oameni morți” prin gândurile și faptele lor.

Cultura reprezintă bogăția spirituală pe care o acumulează un om trecător prin această lume a întrebărilor. Avem datoria de a căuta răspuns întrebărilor cu care venim în lume pentru a descoperi rostul, sensul vieții noastre în această lume. Spunea părintele Galeriu că întrebarea te mântuiește, ea nu este dovadă de prostie, din contră, un prim pas spre a te dumiri, spre înțelegere. Cultura cuprinde în aura ei toate artele, toate înclinațiile spre frumos, frumosul ca o sfințire a lucrărilor noastre, a creațiilor noastre.



Un om de cultură este un om în care se împlinește cuvântul, îl simți, îl vezi în trăirile și faptele lui că umblă cu Creatorul, îl imită pe bunul Creator, cum spunea marele nostru filosof Petre Țuțea.

Cultura nu înseamnă divertisment sau numai divertisment, ea este un spectacol al profunzimii, al unei exprimări nesuperficiale. Este o tendință, destul de îngrijorătoare, de a privi cultura ca pe manifestare de suprafață, de masă, așa cum era înainte programul comunist al culturalizării maselor. Actul

actual implică creație, implică cunoașterea și în acest sens, pentru publicul larg, este mai benefică cultivarea frumosului prin artă, faptul de a înțelege lucrările dintr-o expoziție, de a-și forma o cultură în domeniul artelor. O expoziție de pictură, de grafică, fotografică sau de sculptură și artă populară este benefică noțiunilor de estetică în preferințele lui înclinate spre curte. De asemenea, teatrul își are locul lui pe scena cultivării gusturilor noastre, muzica clasică și muzica corală profesionistă.

Cultura este cel mai frumos lucru care ni se poate întâmpla în timpul trecut, pentru că vine de la cel ce a creat aceste daruri care ne hrănesc și luminează spiritul.

Să poți vedea în tablouri, în sculptură, în dansurile populare, în poezie și literatură, în teatru și muzică mâna de artist a Creatorului, înseamnă să trăiești o împlinire prin cuvânt.

Cuvintele ne-au fost date să ne putem ridica din condiția instictelor primare, la nivelul luminii spirituale din care am căzut la începuturile noastre pe acest pământ. Pentru că omul a pierdut legătura cu rațiunile universului în momentul când nu a mai văzut dincolo de condiția instictului și ispitei materiale.

Așadar, să ne reîntoarcem la cuvânt, la frumusețea exprimării cuvântului în arte și să gândim dincolo de căderea noastră pentru a redescoperii minunea de a fi cu Domnul, Marele Artist al Universului.

Marius NIȚOV



DR. ȘTEFAN COSTEA

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Într-o țară cu baroni, conți – Iosipescu Zambra, vreo trei regi – Hagi, Mihai, Corcodușă de la Strehaia, un împărat și o sumedenie de infractori naționali aflați în libertate, mai trăiesc totuși, oameni. Unul dintre ei, se numește, Ștefan Costea. Doctor Ștefan Costea. O personalitate, alături de care te simți mai în siguranță față de dușmanii sănătății și mai la periferia zgomotului relelor, mai deasupra micimilor. O personalitate care se definește prin fapte și nu prin invidiile pe care, inerent, le trezește. Un Om, care adaugă zilnic spiritului său cultivat, componente morale și estetice greu de întâlnit în țara celor trei regi. Și din acest motiv, l-am rugat să ne întâlnim pe pragul toamnei, acolo unde ne vine atât de greu să ne despărțim de iluzii. Pentru felul elegant și smerit, în care m-a rugat să nu-i „împănnez” prezentarea cu titluri, lucrări, ori prezențe la congrese din țară și străinătate, îl felicit din acest început de pagină.

V. Todu

- Spuneți-mi, ce înseamnă neurologia ?

- Păi neurologia este o ramură a medicinei interne care se ocupă de studierea afecțiunilor organice ale sistemului nervos, atât central – creierul, cerebelul, trunchiul cerebral, cât și periferic – nervii periferici. Spre deosebire de psihiatrie care se ocupă de tulburările mentale și de comportament, la noi la neurologi, cu ajutorul mijloacelor de investigație întotdeauna găsim o leziune organică a sistemului nervos.



Un revelion la datorie, alături de colegi și fiică

- Dl. doctor, v-ați exprimat foarte frumos, dar nu am înțeles nimic. La dv. cine vine ?

- La noi vine bolnavul care a paralizat și care și-a pierdut mobilitatea pe o jumătate de corp. La noi vin pacienții care suferă de epilepsie, care suferă de boala Parkinson, la noi vin pacienții care, din păcate, la bătrânețe fac demența de timp Alzheimer.

- Este ereditară epilepsia ?

- Este o boală câștigată nu se știe când și cum, și se manifestă prin foarte multe simptome. Poate să apară oricând în decursul vieții unui om, indiferent de vârstă.

- Se poate supraveghea ?

- Da, se poate. Este tratabilă și cu mijloacele actuale, terapeutice se poate menține sub control.

- E tratabilă, dar nu vindecabilă ?

- Se poate spune că un pacient epileptic care timp de 5 ani, după unii chiar 3 ani, nu a avut nici o criză poate fi considerat vindecat.

- Haideți să ne întoarcem la cealaltă boală, cea a bătrâneții, Alzheimer, pentru care statul francez alocă sume imense de bani, doar, doar, îi va descoperi vindecarea.

- Nu se poate pune problema vindecării ei, în viitorul apropiat pentru că avem o problemă majoră, celula nervoasă, neuronii, miliarde, îi pierdem treptat, uneori îi „ajutăm” foarte mult prin folosirea neurotoxicelor: alcool în exces, cafea în exces, droguri, tutun, așa îi „ajutăm”, să-i pierdem mai mult decât este normal.

- Dar printr-un îndelungat exercițiu de memorie? Un exercițiu al lecturilor prelungite ?

- Îi menținem în viață astfel și, mai ales, în stare de funcțiune.

- Deci creierul este o bicicletă pe care dacă o folosești nu ruginește ?

- Așa este, v-ați exprimat foarte plastic.

- De câte feluri sunt accidentele vasculare ?

- Accidentele vasculare sunt de două feluri: de tip ischemic și de tip hemoragic. La accidentul vascular de tip ischemic se obstrucționează o arteră cerebrală, se produce exact fenomenul ccre se produce într-un bloc când un calorifer se înfundă și nu funcționează în camera respectivă, numai că în camera respectivă sunt centrii nervoși care răspund de o anumită funcție a organismului și dacă se întâmplă ca artera înfundată să irige o parte a creierului care răspunde de mobilitatea sau sensibilitatea unui membru sau membrilor din jumătatea de corp, acele membre nu mai primesc comenzi și apare deficitul locomotor, care în termeni medicali înseamnă ...

- Hemipareză.

- Exact !



Prieteni fără grai...

- De ce este mai gravă paralizia pe dreapta ?

- De ce ? Pentru că acolo se produce un accident vascular cu o leziune a emisferului stâng și se produce o hemiplegie dreaptă. În emisferul stâng se găsește și centrul vorbirii „aria lui Broca”, care dacă este afectată, omul își pierde capacitatea de a vorbi, de a înțelege cuvintele sau de a articula cuvintele. Deci bietul om dacă îi pui o întrebare, el știe ce l-ai întrebat, are răspunsul formulat în mintea lui, dar nu pleacă comanda către organele afectuale ca

să vorbească. Și atunci, se spune că un accident vascular cu o paralizie pe partea dreaptă este mai gravă, numai din acest punct de vedere, altfel sunt la fel de devastatoare și una și alta.

- Puteți fi utili în asemenea „fulgerări” ?

- Noi suntem utili în astfel de situații dacă pacientul ajunge la noi în primele 4-6 ore. Atunci putem face efectiv ceva pentru acel pacient. Dacă ne vine după 20 de ore, după 48 de ore, din păcate este aproape regulă ... Aici este ca la incendiu, când îți ia foc casa, nu chemi pompierii mâine.

- Paralizia amenință de la o anumită vârstă ?

- Da, este „apanajul” vârstei înaintate. Din păcate, în ultimii ani ea coboară din ce în ce mai mult.

- Vorbiți-mi puțin despre cauza principală și despre factorul declanșator al accidentului vascular cerebral este el o complicație în general a hipertensiunii netratate sau prost tratate ?

- Cauza principală a accidentului vascular este ateroscleroza cerebrală, ateroscleroza arterelor cerebrale și factorul declanșator și favorizant este hipertensiunea arterială. În cele mai multe cazuri. Sunt și alte cazuri, alte afecțiuni cum ar fi fibrilația inimii, dar hipertensiunea este principalul factor.

- Vă rog domnule doctor să vă așezați mai mult lângă adevăr decât lângă modestie și să vă amintiți un caz pe care l-ați vindecat dincolo de speranța pacientului și de tratatele medicinei ?

- Sigur că am avut, numai că, știți dl. Todu, la vârsta și experiența pe care o am, obișnuiesc să spun că nu sunt 100% vinovat nici când pacientul merge rău, dar nu sunt 100% vinovat nici când pacientul merge bine. Lucrarea Domnului este mare și noi nu facem decât să o ajutăm.

- Ce importanță are voința pacientului în această luptă ?

- Foarte mare, pentru că, în perioada de refacere/recuperare, ca să forțeze reluarea mobilității, a tonusului muscular, este nevoie de un efort de voință a pacientului și a anturajului care trebuie să se ocupe de acest pacient într-un mod deosebit.

- De la ce vârstă un om trebuie să se ferească de aceste primejdii pe care le-ați amintit ?

- Categorie după 50 de ani, omul trebuie să-și evalueze starea de sănătate, să vadă cum stă. Este nevoie de un consult medical complet, de niște investigații de laborator, e electrocardiogramă ...

- Mașina este dusă la revizie obligatoriu la 10.000 de km. Omul la cât timp, după 50 de ani, trebuie dus ?

- La 50 de ani ar trebui anual un control general. Țsta este rolul medicului de familie, care trebuie să te cunoască foarte bine.

- Domnule doctor, dacă tot sunt vecin azi cu neurologia, îngăduiți-mi să „înalt, zâmbind uitării, un pocal”.

- Într-adevăr în ultimii ani s-a demonstrat științific că alcoolul consumat în doze moderate, asta însemnând un pahar de vin pe zi sau un păhărel de țârie (50 ml), dar atât, nu mai mult, ar fi benefic pentru aparatul cardiovascular, ar fi un vasodilatator al arterelor și ar favoriza circulația sanguină și chiar ar fi o profilaxie pentru apariția infarctului miocardic sau a infarctului cerebral. Dar atenția la cumpărare, asta înseamnă un pahar de vin, nu o sticlă.

- Poți să trăiești hrănindu-te cu durere, dar nu cu singurătate, spunea Balzac.

- Frumos și adevărat. Ca medic neurolog, vă pot spune că singurătatea este devastatoare. Ea face rău sufletului și induce starea de depresie.

- Ca director de spital, ați întâlnit deseori cazuri de oameni pe care, tratându-i a trebuit să-i externati și n-au avut unde să meargă ?

- Din păcate destul de des.

- Diabetul ?

- Acum aici nu sunt pe terenul meu, diabetul este o afecțiune de care se ocupă medicii specialiști în diabet și boli de nutriție.

- Tocmai că nu sunteți pe „terenul dumneavoastră”, aș vrea să închei această parte a interviului pe înțelesul omului aflat în sala de așteptare”. Deci: ce fel de boală este diabetul ?

- Din păcate diabetul este o boală perfidă. Diabetul clasic, este cunoscut ca având simptomele celor trei „P”: politipsie, polifagie, poliurie. Adică, pacientului îi este tot timpul foame, mănâncă mult, bea foarte multe lichide 4-5 l/zi și urinează mult. Dar lucru ăsta se întâmplă în stadiile avansate. În stadiile incipiente este descoperită întâmplător în urma unor teste de laborator de rutină sau pentru alte afecțiuni. Este o boală extrem de păcătoasă, este o boală care macină și ruinează organismul în tăcere. În general când este descoperit, deja a făcut suficient de mult rău, prin complicațiile pe care le produce. Cea mai severă fiind pierderea vederii.



Alături de Camelia, fiica ce l-a urmat în profesie



La banchetul de absolvire al Colegiului Sanitar



„După 30 de ani...” de la liceu

Târguiala la nivel înalt din 9 octombrie 1944

Așa a început...

România	
Rusia.....	90%
Ceialți.....	10%
Grecia	
Marea Britanie.....	90%
(împreună cu SUA)	
Rusia.....	10%
Iugoslavia.....	50 % 50 %
Ungaria.....	50 % 50 %
Bulgaria	
Rusia.....	75%
Ceialți.....	25 %

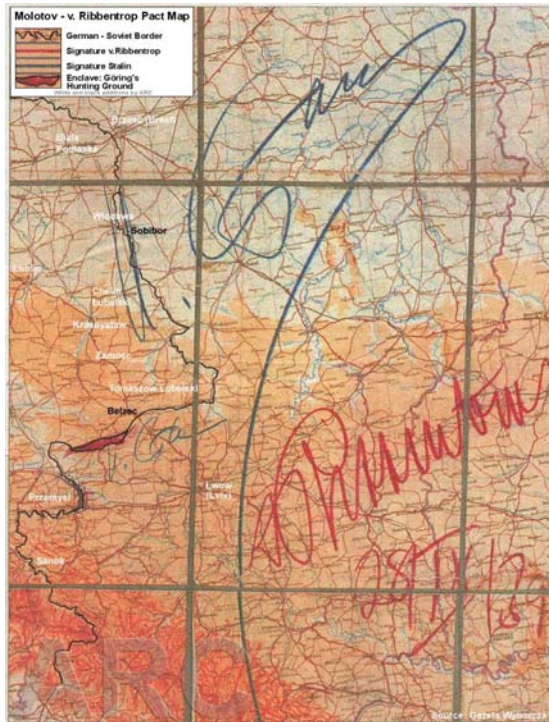


În discuția pe care au avut-o cei doi lideri înainte ca Churchill să-i arate lui Stalin foaia de hârtie reiese că cei doi erau dispuși să-și delimiteze sferile de influență în Grecia și în România, precum și în alte țări est-europene. Discuția care a urmat a doua zi între Molotov și Eden aduce alte argumente în sprijinul acestei idei. Eu nu am fost prezent la acea întâlnire: traducea Pavlov. Minuta discuției dintre cei doi lipsește și ea din publicația Ministerului de Externe al URSS. În schimb, documentul a fost recent publicat în presa occidentală.

Referindu-se la întâlnirea dintre Stalin și Churchill, Molotov i-a spus omologului său englez că procentajul ar necesita unele ajustări.

- Nu am putea cădea de acord, a continuat Molotov, ca nu numai pentru Bulgaria, dar și pentru Ungaria și Iugoslavia procentajul să fie de 75 % la 25 %?

- Dar asta ar fi în defavoarea noastră, a obiectat Eden.



- Atunci să admitem ca procentajul pentru Bulgaria să fie nouăzeci la zece, pentru Iugoslavia cincizeci la cincizeci, urmînd ca situația Ungariei s-o discutăm altă dată.

- Sîntem gata să acceptăm propunerea dumneavoastră pentru Ungaria, dar am dori să avem mai multă influență în Bulgaria.

- Dacă proporția pentru Ungaria este de șaptezeci și cinci la douăzeci și cinci să menținem același procentaj și pentru Bulgaria. Dar în acest caz raportul trebuie să fie șaiszeci la patruzeci pentru Iugoslavia. Peste această limită nu putem trece.

Eden a propus optzeci la douăzeci pentru Bulgaria, dar a continuat să insiste asupra proporției de cincizeci la cincizeci pentru Iugoslavia. La rîndul său, Molotov a declarat că, dacă propunerea britanică pentru Iugoslavia va fi acceptată, atunci raportul

pentru Bulgaria trebuie să fie de nouăzeci la zece, în acest sens, el a spus că, dacă e de acord cu proporția de șaiszeci la patruzeci pentru Iugoslavia, aceasta înseamnă că Uniunea Sovietică nu manifesta decît un interes scăzut pentru zonele de coastă, în schimb, ar dori să aibă mai multă influență în țările din centrul continentului. Este interesant de semnalat faptul că Grecia nu a fost amintită deloc în această discuție, ceea ce demonstrează că partea sovietică nu a avut obiecții la propunerea inițială a Angliei referitoare la această țară.

Obosit de ațta târguială, Eden a declarat în cele din urmă că nu-l interesează prea mult cifrele. A adăugat că înțelege cît se poate de bine interesele Uniunii Sovietice în Bulgaria și că Anglia era dispusă să le accepte. Cît despre Iugoslavia, Aliații considerau necesar să promoveze aici o politică comună, indiferent dacă Tito și guvernul iugoslav de la Londra ajungeau sau nu la o înțelegere. În timpul dineului oferit de Churchill la reședința sa, Eden l-a informat în legătură cu discuțiile purtate cu Molotov și a spus că a fost o adevărată bătălie în care nu sacrificase interesele britanice. Totul părea să indice că, în principiu, se ajunsese la o înțelegere în privința sferelor de influență din Europa Răsăriteană.

În dimineața următoare, Churchill s-a sculat tîrziu și, după ce a mai stat cîtva timp în pat, a dictat o scrisoare către Stalin, recapitulînd înțelegerea la care ajunseseră cele două părți în legătură cu proporțiile respective. Simțindu-se probabil stingherit de faptul că acest tîrg fusese încheiat fără știrea lui Roosevelt el a pregătit și un proiect de scrisoare pe care i-l-a arătat lui Harriman, atunci cînd acesta a trecut pe la el.

„Observatorul” SUA s-a opus categoric trimiterii acelei scrisori, spunînd că președintelui îi va dispăcea întreaga chestiune.

Reacția lui Harriman era lesne de înțeles. Hîrtia lui Churchill, care declarase întregul proces, desemna numai în termeni vagi procentajele americanilor și aceasta, evident, nu avea cum să fie pe placul celor de la Washington. După ce a ascultat argumentele lui Harriman, Churchill a decis să nu trimită scrisoarea, iar în telegrama comună pe care au semnat-o și Stalin și Churchill, se spunea numai atît: „Trebuie să reflectăm cum este mai bine să ne coordonăm politica față de țările balcanice, inclusiv Ungaria și Turcia”.

Turcia a fost probabil menționată în contextul unui schimb de opinii dintre Stalin și Churchill în legătură cu regimul strîmtorilor. Primul ministru britanic era dispus să țină seama de dorințele exprimate de conducerea sovietică și să revizuiască acest regim în favoarea URSS.

Problema strîmtorilor a fost permanent prezentă printre preocupările lui Stalin. El își amintea că, în timpul primului război mondial, aliații occidentali ai Rusiei îi promisese că îi vor da Bosforul și Dardanelele, inclusiv Constantinopolul, după învingerea coaliției inamice din care făceau parte și Turcia. Deși anexase la

imperiuul său Țările Baltice, Basarabia și o parte din Polonia, Stalin continua să viseze la strîmtori. Nu avusese succes cînd îi prezentase această revendicare lui Hitler și spera acum să obțină ceea ce dorea cu ajutorul aliaților săi din coaliția antihitleristă.

Dar visul lui Stalin nu avea să devină niciodată realitate. Nu a reușit să pună mîna pe strîmtori!

Evenimentele care au urmat în Grecia, unde englezii au zdrobit fără milă forțele de rezistență conduse de comuniști, ne îndreptătesc să credem că cele două părți onorau înțelegerea secretă de la Moscova. Toate cererile de ajutor adresate de comuniștii greci au ajuns la niște urechi ce nu voiau să audă, întrucît Stalin era un martor detașat al campaniei de represiune a Londrei îndreptată împotriva lor. În ceea ce-l privește, Churchill n-a luat în considerare cererea Foreign Office-ului de a reacționa energic în fața situației create în România, unde, după părerea serviciilor diplomatice britanice, Moscova îi călca în picioare pe români.



Așa s-a sfârșit...

Printre propunerile pe care Bush i le înmânase lui Gorbaciov era și ideea de a ține Jocurile Olimpice din 2004 la Berlin. Gorbaciov văzu imediat capcana: presupunea că Bush încearcă să-l facă să sprijine ideea că, până atunci, Berlinul va fi capitala Germaniei unificate. Nu dădu nici un răspuns direct acestei sugestii, căci nu dorea să accelereze unificarea Germaniei de care se temea, nici să-i irite pe vest-germani, care doreau ca unificarea să se producă cît mai rapid.

Mai tîrziu, în aceeași zi, cîțiva membri ai delegației lui Gorbaciov s-au întîlnit cu americanii și au denunțat ceea ce unul din ei numea „acest truc ieftin care pare aproape calculat pentru a ne da peste nas în cea mai sensibilă problemă de politică externă și de securitate internațională cu care ne confruntăm”.

În discuțiile separate cu Baker, Șevardnadze îi mărturisise acestuia că guvernul său era „profund neliniștit” de unificarea Germaniei. Se plînsese de faptul că vest-germanii tot mai sperau să recupereze teritoriile pierdute la sfîrșitul celui de-al doilea Război Mondial, mai ales din Polonia:

- Auzim declarații revanșarde venind dinspre Germania de Vest.

Gorbaciov i-a spus lui Bush:

- Am moștenit de la istorie două Germanii. Istoria a creat această problemă și istoria va trebui s-o rezolve.

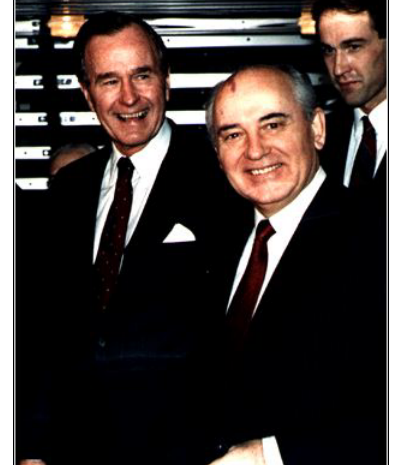
Folosind cuvîntul despre care i se spusese că este preferatul lui Bush, Gorbaciov spuse:

- În ceea ce privește problema Germaniei, am o politică prudentă și precăută.

Bush a răspuns că era important ca schimbările în toate zonele Europei de Est să se producă în ordine și să nu facă nimic pentru a amenința „interesele legitime de securitate ale altcuiva” - inclusiv, bineînțeles, pe cele ale Uniunii Sovietice.

Gorbaciov și-a început prezentarea formală cu obișnuitele lui îndemnuri abstracte. Lumea se schimba, iar Statele Unite și Uniunea Sovietică se schimbau și ele. Vremurile noi cereau o gândire nouă. Era plăcut impresionat de hotărîrea lui Bush de a începe cu chestiunile economice - mai ales cu propunerile care dovedeau dorința Statelor Unite de a ajuta reforma sovietică.

Răsfoind carnetelul portocaliu și revizînd notițele pe care și le făcuse cît timp vorbise Bush, Gorbaciov spuse:



- Mi-ați spus că sprijiniți perestroika. Nu mă îndoiesc de acest lucru. Dar pînă acum am așteptat o dovadă palpabilă. În timpul discursului dumneavoastră am auzit-o. Voiam să vă rog astăzi să treceți dincolo de stadiul cuvintelor. Dar ați făcut-o singur.

În timpul discursului de o oră, Gorbaciov a sugerat că este dispus să treacă chiar dincolo, de jumătatea drumului în anumite chestiuni. Controlul armamentelor la fața locului? „Puteți să trimiteți oricîți inspecțori doriți. O reducere drastică a numărului trupelor sovietice din Europa Răsăriteană? Suntem conștienți de faptul că trupele noastre nu sunt bine-venite acolo”.

Urmînd practica predecesorilor săi, Bush îi prezentă lui Gorbaciov o listă cu vreo douăzeci de sovietici care doreau să părăsească Uniunea Sovietică.

Gorbaciov a spus:

- Spuneți-ne cîți imigranți vă trebuie și vi-i trimitem.

- Să cădem de acord, a spus Bush, că la întîlnirea la nivel înalt de anul viitor nu vom mai avea de prezentat o astfel de listă.

Președintele încerca să transmită un mesaj mult mai cuprinzător: cu cît va fi Uniunea Sovietică mai receptivă în chestiunile umanitare și ideologice, cu atît va putea aștepta mai mult ajutor din partea Statelor Unite pe plan economic.

Mihail Șarapov

fost traducător personal al lui Stalin



COLȚUL DOCTORULUI

Bachus

Motto: „Binecuvântată fie viața de viață și femeia, singurele daruri ale naturii care produc bucurie deopotrivă și săracului și bogatului.” Maria Tereza

Anul a fost considerat mileniul de-a rândul drept primul drog activ, cunoscut de om și, ca atare, pentru aceste considerente, transmise din generație în generație, i s-a păstrat întotdeauna un respect aproape mistic. Când atenienii hăituiți de interminabilele și adominabilele lor epidemii, o consultau pe Pythia, aceasta le răspundea aproape mecanic: „Duceți-vă la Bachus-Doctorul”. Cel mai mare medic al lumii antice, Hipocrate, folosea vinul ca pe un panaceu universal, indicându-l pentru vindecarea plăgilor, a bolilor pulmonare, a intoxicațiilor de tot felul și chiar a mușcăturilor de șarpe. Hipocrate mai indica, de asemenea, vinul pentru revigorarea organismelor debilitate, ca și a spiritelor care lincezesc.

Xenopol pomenește în scrierile sale de un mare tămăduitor dac, care folosea în mod curent vinul pentru prepararea unor medicamente oftalmologice, iar apa de viță sau lacrima de viță, cum foarte plastic se mai spune, pentru trata - mentul diverselor răni sau cicatrici.

Când Ludovic al XIV-lea s-a îmbolnăvit grav, medicul Soltus, din celebra regiune viticolă Beaune, din sudul Franței, a declarat solemn că regele se va vindeca numai dacă va consuma, metodic, vinul pe care Erasmus la denumit „Herense la Bourgogne”. Corvisart și Berthollet, medici ai lui Napoleon Bonaparte, îl sfătuiau pe împărat să consume vin „cu înțelepciune și persuasiune”. Reputatul medic englez Sir Harry Dunlop afirma: „Vinul face adevărate miracole, dacă știm a-l indica și, în special, a-l doza”.

Dr. Carmen POPESCU

Ipoteze inedite

Primul legiuitor



După unii vestiți cercetători, Zaratuștra, Zamolxe și Moise au fost primii legiuitori ai lumii vechi, dar primul a fost Zamolxe care a călătorit prin Egipt, Fenicia, Iudeea, Persia, Sparta și Creta, înainte de a reveni în țara de origine Daco-Creția, unde a împărțit din înțelepciunea sa și a asimilat ce-l interesa din înțelepciunea acestor popoare.

După unii, Zamolxe s-ar fi retras în peștera Ialomicioarei timp de trei ani: unde a elaborat Codul de legi ce îi poartă numele. De fapt în acea perioadă se obișnuia să călătorești prin lume în tinerețe, să acumulezi înțelepciune și pe la 35-45 de ani să te retragi într-un templu și să decontezi ce-ai adunat sub formă de învățături. Acest obicei s-a perpetuat la noi din antichitate până în Evul Mediu (vezi învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie), iar acest obicei s-a perpetuat și-n India la hinduși până în zilele noastre.

Ștefan APENESCU
(va urma)

sport

FĂRĂ EI,
AM AJUNS PE LOCUL TREI !

În Piața Operei porumbeii gânguresc mulțumiți. E liniște și, dacă o ținem tot așa, vom avea o toamnă bogată.

Echipa Poli, care de la nouă sute do'ș-unu, și dai și luptă, și luptă și dai !, nu a fost de mult atât de sus.

Zece porumbei-prichindei, care au tras cu urechea la, sesiunile parlamentare” de după meciuri, ținute pe băncile din jurul ceasului, cântă în cor, de zor : „Fără ei, fără ei, am ajuns pe locul trei !”

Într-adevăr, de când nu ne mai băntuie prin, iarbă „nea Ionel și nu se mai, gănează” pe el, iar nenea Iancu ne onorează cu absența în tribună, echipa are rezultate pozitive atât în campionat, cât și în cupă (Poli-Vaslui 1-0, Dacia Mioveni-Poli 2-2, Poli-Gloria Bistrița 3-1 și 3-1 în cupă).

Ca în desenele animate cu Bolek și Lolek, antrenorul Uhrin (cu bretonel), aduce normalitate în lot.

Ce strică unul sau altul din indivizii fără minte, repară acest, „junior”, care lucrează cu ce i s-a dat (și cu ce i s-a luat), fără mofturi și fără să se simtă furat. Poate ar fi firesc, fiind și aici la mijloc, „banii lui”, vorba iubitelui conducător-voiajor, și ar trebui ca și Uhrin să-i ia de gât și să dea de pământ cu cei care îi vând jucătorii, fără să-l întrebe, că de suntem, oamenii „dreptății”, ce naiba !

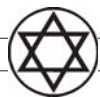
Da, dar nu întotdeauna, „egalitatea” e la fel. Unii sunt mai egali decât alții ! Poate ca-n bancul cu doi evrei: - Mă Itzic, cât fac, mă, nouă ori cincini ? - Da, de ce mă, vrei să vinzi sau să cumperi ??

S-auzim numai de bine, pâ-n la vara care vine !

Victor ENACHE



UMOR EVREIESC



Rugăciune...

Un evreu, de 20 de ani, se duce să se roage la Zidul Plângerii:

- Da Doamne să câștig la Loto!

Mai înaintează evreul nostru în vârstă, își face familie, copii, timp în care se tot ruga:

- Dă Doamne să câștig la Loto!

Îmbătrânește evreul, i se albesc sprâncenele, părul, îi tremură genunchii. El mergea în fiecare zi la Zidul Plângerii și se ruga:

- Dă Doamne să câștig la Loto!

Într-o zi cerul se întunecă, apar fulgere pe cer, nori groși și o voce tunătoare îi spune:

- Pai cumpară-ți un bilet!!!

Comerț la pădure...

Un american, un neamț, un evreu și un negru prin pădure. Cade oomidă pe american. Țsta o aruncă pe neamț, Țsta pe evreu, Țsta pe negru. Negrul o ia și o mănâncă. Cade altaomidă pe american. Țsta o aruncă pe neamț, Țsta pe evreu, iar evreul spre negru:

- Nu cumperi oomidă?

Mica publicitate...

Țtic și Ștrul erau prieteni. Moare Ștrul. Țtic se duce la mica publicitate să dea un ferpar. Scrie: “Ștrul mort”. Funcționara îi spune:

- Oricum se taxează pe minimum 4 cuvinte.

Țtic se gândește și scrie:

”Ștrul mort, vând Trabant”...

Încă
un cerșetor

Încă un cerșetor trece pe stradă,
Și frigul doar îi e însoțitor,
Destinul lui ne-ar pare de paradă,
De nu ar fi și crud,și-ngrozitor.

În drumul lui,prieten îi e vântul,
Un câine cenușiu și-un cânt de fluierași,
Nu vrem nimic,niicând să-i dăm
cuvântul,
Ne-ar spune adevăruri,Și noi suntem
prea lași !

Îi dăm un leu sau ne ferim de el.
Dacă cumva bancnota e prea mare,
O punem înapoi în portofel.
Nu merită prea mult,cel ce nimic nu are !

Nu ne-ntrebăm de unde a venit.
Ne e indiferent dacă ceva îl doare.
În ochii lui Hristos e răstignit,
Și-n fiecare seară îi doarme la picioare...

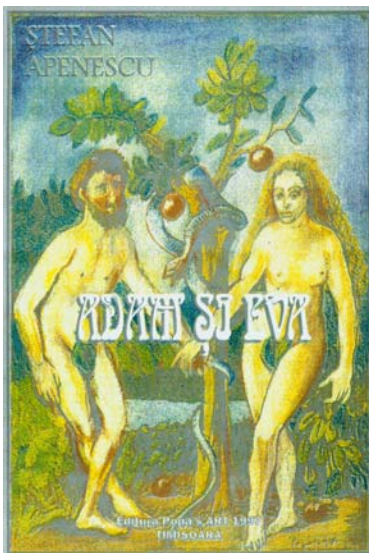
Și-ntr-un târziu,când pleacă sus,în rai,
Pe adieri ,căci zdreanța-i e ușoară,
Jos,pe pământ,rămâne-un cânt de nai,
Și-un câine trist,ce mâine o să moară...

Victor ENACHE

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

Ștefan Trajoc îl cunosc din vremea în care mă uita la lume cu “raza candidei mirări”. Era vremea în care și el și eu, dar mai ales ceilalți, ne credeam împărați peste timp. Era vremea în care supărările se chirceau dinaintea speranțelor noastre. Era vremea tinereții...

Cu câteva zile în urmă l-a întâlnit pe Ștefan Tarjoc, sub formă de... carte, într-unul din rafturile bibliotecii mele. O carte de poezie adevărată, scrisă de un poet adevărat pe care îl “somez” în numele talentului său, să se întoarcă la sentimente mai bune în relația cu poezia. Volumul se cheamă “Adam și Eva” și ni se prezintă ca un oberliht deschis spre geneză, măiastru ilustrat de Ștefan Popa Popas, iar poemele aflate între copertele sale, sunt când pehlivânești: “Artiștii beau și cântă cu sufletul pe masă, / când



timpul de plecare era plecat de-acasă”, când maiestose prin interludiu contemplativ: “Aveam în brațe marea / și sufream de sete / Aveam în brațe zborul / și stam legat de plete, / Aveam în mine noaptea / în care se-ascundea / de frică, în înalțuri, / o turturea pe-o stea.”

O carte cu foarte puține interminențe valorice, care îți înfășoară ca o falbală bucuria lecturii. O carte pe care o numesc autobiografică în mare parte, omul, trăind arareori despărțit de poet: “Mai vine câte-o vreme, când cântecele mele se sting. / Viori duioase ca fumul unui gând”.

Înfiorat de neliniști celeste, Ștefan Tarjoc vine de ne înseninează cu pedantescă emoție, clipa lecturii oricărui vers, stărnindu-ne, pe măsură ce ne cufundăm în visare, să-l însoțim într-o tăcere sepulcrală în adâncimea cuvintelor.

Vasile TODI

Speranța...

Speranța eternă ce urcă la cer
Divină-i ca sfânta dreptate,
Amără-i cuprinsă cu sete de ger
Și crudă cu-a ei libertate...

... E fata Morgana ce-aleargă-n urgie
- Doița fugară ca orice iluzie -
... E vântul sălbatic ce încă adie
- O viață ascunsă precum o aluzie -

Speranța în viață e-o primă iubire,
Cerește credință, cerește răbdare
Furtună-i în suflet când e amăgire
Speranța-n viață-i suprem-alinare!

Când o ființă este "mută",
Orice speranță e pierdută...

Aurel Ficman
Septembrie, 2007

Dedic aceste versuri fostului meu elev,
actualmente student la Paris, Alexandru Todî,
speranța care îmi mângâie sufletul...
"Cum mângâie dulce, alină ușor
Speranța pe toți muritorii!"
Speranța - Mihai Eminescu, septembrie 1866

CUM A FOST UCIS NICOARĂ POTCOAVĂ

Ioan Nicoară sau Nicoară Potcoavă ne este cunoscut mai mult datorită romanului cu același nume al lui Mihail Sadoveanu. Era un bărbat falnic, iar când s-a întâmplat de a luat domnia Moldovei, era cam de 40 de ani. Avea o „statură impunătoare și înfățișare frumoasă, purtând barbă lungă, după obiceiul domnitorilor moldoveni” și așa cum se știe de o forță herculeană. Rupea cu ușurință o potcoavă în mâini, fapt care a făcut să i se adauge și numele de „Potcoavă”. Frate cu Ioan Vodă cel Viteaz, asistă neputincios la uciderea mișelească a acestuia la Roșcani, în 1574. Nicoară Potcoavă încearcă în lunile august-septembrie 1577, împreună cu 330 de oameni conduși de hatmanul Șah și moldoveanul Topa, să cucerească tronul Moldovei. Nu reușește. Revine la sfârșitul lui noiembrie același an și are noroc, înfrângându-l pe Petru Șchiopul, devenind domn prin „voința țării”. Își menține tronul, punându-l din nou pe fugă pe Petru Șchiopul în lupta de la Dracolina, din 15 decembrie 1577. Dar nu reușește să obțină confirmarea Porții. Sultanul Murad al III-lea, furios, dădu poruncă în Transilvania și Țara Românească să se adune oști pentru a-l alunga pe Nicoară Potcoavă. Ștefan Bathory, noul rege al Poloniei, îl sfătuiește „prietenește” să se retragă de pe tronul Moldovei. Nicoară îl ascultă și pleacă în Polonia. La 1 ianuarie 1578, Petru Șchiopul intră în Iași ca domn.

Începând de acum, pentru Nicoară Potcoavă apare calvarul. Prin înșelăciune magnatul Seniatwiski, paladinul Poloniei, care-i urmărea averea, îl prinde și-l închide. La 10 februarie 1578 este dus la Varșovia, în aprilie este transferat la cetatea Rawa, iar peste două luni este întemnițat la Liov. Și iată că, la 16 iunie 1578, se produce tragicul deznoadămint.

Ușa temniței se deschide. I se aduce la cunoștință că este condamnat la moarte. Nu-i vine să creadă. Cu lanțuri la mâini și picioare este dus la eșafodul ridicat în Piața Mare din Liov. Un mare număr de soldați înarmați păzea eșafodul și încerca să potolească mulțimea adunată, care nu suporta o asemenea nelegiuire.

Aflăm din scrisoarea lui Filippo Tolducci, din 12 iulie 1578, despre ultimele cuvinte ale lui Nicoară Potcoavă adresate mulțimii din piață: „Sunt osândit la moarte dar nu știu pentru ce, fiindcă nu cunosc să-mi săvârșit în viața mea vre o faptă pentru care ar trebui să sfârșesc astfel. Știu bine, că am luptat întotdeauna bărbătește și cavalereste, cu cinste, împotriva dușmanilor creștinătății. Nu cunosc nici un alt motiv, dar dacă eu sunt condamnat la moarte pentru că turcii cu plată, au cerut regelui vostru, supusul său, să facă acest lucru și regele a poruncit călăului să ducă treaba la bun sfârșit, pentru mine n-are nici o însemnătate. Dar, țineți minte, că nu va trece mult timp și cel care mă va ucide azi pe mine, v-ar putea ucide și pe voi și că faptele voastre și cele ale regilor voștri vor fi duse la Constantinopol de îndată ce cel care plătește o va cere”.

Firește că cererea turcilor și aurul lui Petre Șchiopul au contribuit la condamnarea la moarte a viteazului Nicoară Potcoavă.

O lovitură scurtă a securii călăului și capul lui Potcoavă se rostogoli. „Când călăul, după obiceiul vremii, arăta poporului capul sângerând pentru a arăta că dreptatea a fost făcută, un murmur de durere și de revoltă izbucni atât de violent, încât, dacă nu s-ar fi asigurat o pază puternică, s-ar fi putut dezlănțui o revoltă, fiindcă soldații puseseră deja mâna pe archebuze”.

Cu greu spiritele au fost liniștite, oamenii lui Potcoavă reușind să răscumpere și să depună capul și corpul în biserica ortodoxă din Liov.

Amintirea crimei n-a fost uitată de poporul polonez. În arsenalul din Gdansk (1601 - 1605) se va așeza efigia din piatră a lui „Ioan Potcoavă”, la picioarele unei statui din piatră a unui oștean moldovean, în semn de omagiu pentru cinstitul și viteazul Ioan Nicoară Potcoavă.



Monumentul de la Liov (Polonia) realizat în memoria lui „Ivan Pidkova”

Această pagină a fost realizată de scriitorul Eugen Șendrea, cu sprijinul editurii Vicovia din Bacău, condusă de domnul Viorel Cucu.

Cinci martiri pentru eternitate

Octombrie 1916. Armata de Nord română „își săvârșea retragerea în deplină ordine și ocupase crestele munților Moldovei și trecătorile lor”. Divizia a 7-a, comandată de generalul Istrati, ocupa pozițiile „ce domină Valea Troțușului, vecin cu pasul Ghimeș-Palanca, până la Valea Uzului, inclusiv”. Aștepta cu arma în mână atacul furibund al Corpului VI austro-ungar de sub comanda feldmareșalului Fabini. Diviziile 61 și 39 trebuiau să atace trecătorile Ghimeș și Uz pentru a intra în Valea Troțușului.

Ce însemna aceasta?

„Valea Troțușului - scria C. Kirițescu - este una din cele mai importante linii de comunicație și strategice ale țării noastre. Ea este poarta de intrare cea mai umblată pentru trecerea din Ardeal în Moldova”. De pe Valea Troțușului, Armata I austro-ungară sub conducerea lui Von Arz urma să înainteze pe teritoriul Moldovei; „cu stânga până la Bistrița, iar cu centrul până la Bacău”. În ziua de 16 octombrie Fabini luă ofensiva cu amândouă diviziile corpului VI.

La stânga, Divizia a 61-a, comandant, generalul Grallert, „...împărțită în două coloane, străbătu cu o coloană drumul scurt de pe Valea Sultei și coborî în Valea Troțușului, unde ocupă satul Agăș, stație a căii ferate. Cealaltă coloană urmă Valea Ciobănușului și se apropie de Goioasa, în Valea Troțușului. În același timp la dreapta și la sud Divizia 39 - comandant, generalul Molnar - începu înaintarea pe Valea Uzului”.

Situația era una dintre cele mai grele pentru generalul Istrati. Dar generalul Grallert avea nevoie de informații pentru a-și continua înaintarea. Știe că este într-un loc ostil, gata de a fi atacat în orice clipă, îngrijorat, cere să i se aducă informații de locuri și efectivele românești. Vrea și călăuze. Spre asfințitul soarelui, locotenentul Krafft aduce, legați, trei bărbați și două femei: Sunt țărani din satul Cuchiniș. Femeile aveau în jur de 50 de ani și se numeau Catinca Socaci și Tinca Matei. Ceilalți - Dumitru Roșu, Mihai Țăranu și Neculai Atomulesei - sunt moșnegi trecuți de 70 de ani.

- Unde sunt trupele românești? Câți soldați au? Duceți-ne la potecile ascunse care duc la ei!, se răsti generalul. De nu, știți ce vă așteaptă!

- Domnule general! Noi nu vă putem spune ce ne cereți. Nepoții și fiii noștri se află printre ei. Fac ce fac acuma toți românii: își apără țara sfântă. Dacă Dumnezeu ne-a hotărât să murim acum, noi o facem cu demnitate și cinste. Suntem gata să murim!

- Dar voi, femeile?

- Domnule general! Printre cei care se află pe culmile acestor munți cu arma în mână, gata să-și dea viața, este și fiul meu. Cum aș putea eu, ca mamă, dar și ca româncă, să ajut dușmanul ca să mi-l omoare și să cotopească țara! Preferăm moartea!, spuse cu curaj Tinca Matei.

La refuzul lor, generalul Grallert, hotărî ca aceștia să fie executați. Cei cinci fură duși într-o viroagă. Doisprezece soldați formau plutonul de execuție. Înainte ca soarele să se ascundă după munți, douăsprezece împușcături răsunară, curmând viața celor cinci patrioți. Pentru salvarea lor și oprirea ofensivei, chiar în seara când aceștia au fost executați, comandantul român organizase două detașamente: al colonelului Ioan, care ataca pe la Goioasa, și cel al colonelului Boian, care ataca pe la spate, la Agăș.

La ivirea zorilor, trei batalioane din regimentele 14 și 16 infanterie, conduse de colonelul Boian, înaintează pe Valea Agășului, până la confluența acestuia cu Troțușul. Nu trag nici un foc. Atacă numai cu baioneta, extrem de violent. Dușmanul e risipit și sunt capturate 6 obuziere și câteva tunuri. În același timp, scrie C. Kirițescu, detașamentul colonelului Ioan atacă pe inamic de front cu restul regimentelor 14 și 16, pornind de la Asău spre Vest. La Poiana Edera „...inamicul e atacat violent la baionetă și, deși era superior numeric, e respins spre Goioasa cu mari pierderi”. Românii capturează 200 de prizonieri, mitraliere, cai. Mormane de cadavre inamice arată mărimea înfrângerii. Rezultatul final al luptelor: „Am făcut prizonieri trei ofițeri, doi cădeți și 680 de soldați, dar mai cu seamă că Divizia a 60-a austro-ungară, formată din 16 batalioane, a fost dezorganizată din cauza marilor ei pierderi și a fost nevoită să se retragă pe pozițiile ei”.

Cei cinci români care refuzaseră să-și trădeze țara, murind cu capetele sus, fuseseră răzbunați. Pe dealul de la Cuchiniș - Brusturoasa - „foștii combatanți români” au așezat, în anul 1935, pe un monument de piatră, o placă de bronz reprezentând „România Mare”, operă a sculptorului D.D. Leorda. Trecătorul care se oprește aici poate citi următoarea inscripție: „Onoare și evlavie sătenilor localnici Dumitru Roșu, Tinca Matei, Mihai Țăranu, Catinca Secaci și Neculai Ion Atomulesei, care în octombrie 1916 au preferat tortura și moartea prin sabia inamicului, decât să folosească drept călăuză contra fraților și patriei”.



Mao "povestit" de un martor ocular

Calătoream de obicei, cu trenul personal luxos, al președintelui, după același program dependent de orele lui de somn neobișnuite. Doar măsurile de securitate erau altele. Anturajul lui Mao se redusese la a zecea parte din forțele care ne însoțeau pe vremea când responsabil era Wang Dongxing. Wang Jingxian, un om timid de felul lui, care preluase conducerea forțelor ce asigurau paza lui Mao, acceptase acest post cu destulă rețineră. Urmase cuvânt cu cuvânt instrucțiunile lui Mao, reducând personalul de securitate din Zhongnanhai la minimum și recurgând în principal la forțele locale. Nu o dată aveam să aud



conversațiile sale nocturne cu sine reluate, o zi sau două mai târziu, în forma unor discursuri.

— Eu îmi abordez adversarii lăsându-i să mă atace ei mai întâi, mi-a spus Mao. Abia după aceea ripostez. Am trei reguli: mai întâi, urmez exemplul filosofului Laozi. Eu, părintele, nu sunt niciodată inițiatorul atacurilor. Când sunt atacat mă retrag, nu fac nimic și nu spun nimic. Îl lăsam pe inamic să creadă ca a dobândit o victorie. Dacă ar fi să ripostam imediat — îmi explica Mao — atunci inamicii n-ar mai îndrăzni să-și arate adevăratele chipuri." În consecință, îi aștepta să-și dea arama pe față. Abia atunci urma ripostă, răspunzându-le cu aceeași monedă.

"Aceasta este calea pe care ne-a arătat-o Confucius."

Nu era chiar calea arătată de Confucius, ci mai degrabă o tactică pe care Mao o folosea atât în confruntările cu dreapta cât și față de inamicii dinăuntrul partidului.

"La început, lumea nu știa cine e de dreapta și cum arată, iar nouă ne era greu să explicăm, continua Mao. Acum însă, putem să-i identificăm ușor. Sunt contrarevoluționarii. Nu, să nu le spunem contrarevoluționari. Nu sună bine. O să le spunem doar „dreapta”."

A doua regulă a lui Mao era să nu-și arunce în închisoare opoziții decât dacă făcuseră ceva bătător la ochi, ceva care într-adevăr să irite masele.

— Pot să muncească, spunea el. La ce bun să ne lipsim de puterea lor productivă închizându-i? Dacă nu au calități de conducători, tot pot să producă bunuri muncind fizic. Această metodă are o tradiție îndelungată în istoria Chinei.

A treia regulă era ca opoziții să fie reeducați la locul de muncă. Colectivului de muncă îi revenea sarcina de a veghea asupra comportamentului lor și de a sta cu urechile deschise la tot ce spuneau. Ei îi

învață pe ceilalți prin exemplul lor negativ — susținea Mao — și ne arată tot ce e rău și greșit. Dacă pot fi reeducați definitiv, e perfect. După aceea se vor simți alți oameni. Aceia care nu pot fi reeducați, ale căror capete sunt tari ca piatra, n-au decât să moară cu căpățânile lor de piatră nesmințite.

— Mai mult decât atât nu putem face, spunea el.

Se îndoia însă că se vor găsi prea mulți cu capetele atât de tari. Părerea lui Mao era că aproape toți puteau fi reeducați. Din oricine se poate face un om de nădejde, spunea el

— Vaca nu se naște arând ogorul sau dându-ne nouă lapte. Un cal, dacă nu e învățat, nu poate fi încălecat.

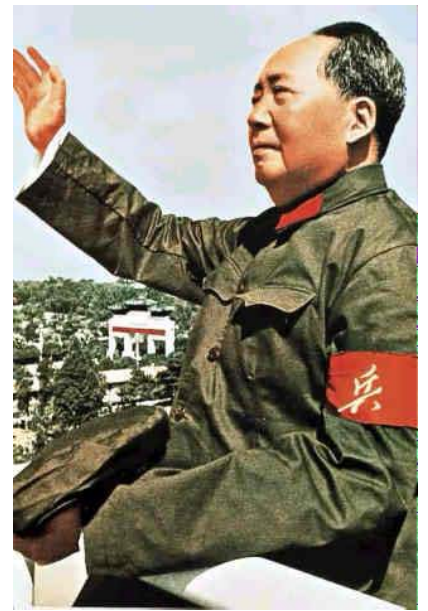
Pentru a fi de folos omului, și vacile și caii trebuie domesticite. Contrarevoluționarul — sau chiar și spionul — trebuie să aibă un talent special. Altfel cum să fie contrarevoluționar, sau spion, sau de dreapta? Și-atunci, de ce să nu-i reeducăm și să nu ne folosim de talentul lor?

Cel mai supărat era Mao pe Liga Democratică.

— Nu e în ea nici un singur om de nădejde. Ne-am gândit să o desființăm la un moment dat, apoi am vrut să încercăm o alianță, cu ei. Acum însă, partidul comunist va reeduca Liga Democratică la fel cum va proceda cu toate celelalte partide democratice. Vor ieși la iveală sute de mii de adepți ai drepte. Dar nu vom omori pe nimeni fiindcă, dacă c sa omoram pe unul, ar trebui să-i omoram pe toți. E o regulă pe care am adoptat-o în campania de reeducare din Yanan, la începutul anilor patruzeci, când Wang Shiwei și-a lansat atacul asupra partidului publicând „Crinii sălbatici”. Am făcut cercetări și am descoperit că Wang era de fapt agent secret troțkist, dar eu am insistat să nu fie lichidat. Forțele de securitate l-au executat abia când ne retrăgeam din Yanan, sub atacurile Guomindangului. S-au temut că ar putea să fugă. I-am criticat aspru.

Scriitorul Wang Shiwei publicase câteva critici usturătoare la adresa partidului din provincia Yanan, acuzându-i pe lideri că duc o viață îmbelșugată în timp ce predică asceza și egalitarismul. În timp ce liderii dansau, chinezii obișnuiți sufereau profund în confruntarea cu invazia japoneză. Spirit critic ascuțit, Wang nu era troțkist și abia mulți ani după conversația cu Mao, când am citit „Crinii sălbatici” am înțeles că acuzațiile lui fuseseră întemeiate. Ele fuseseră îndreptate împotriva aceleiași corupții pe care am văzut-o mai târziu în Zhongnanhai. Mi-am dat seama că procesul de degenerare a partidului începuse încă de pe vremea când se refugiase în provincia Yanan.

Dr. Li Zhisui — medicul personal al președintelui Mao



Biroul atotputernicului șef al poliției secrete a lui Stalin

Măi întâi se intra în camera de recepție, unde se afla garda, în stînga era o ușă care dădea spre secretariatul compus din două camere relativ mici. Prin ușa din dreapta se intra într-o sală de ședințe mare, cu o masă foarte lungă. Urma după aceea biroul lui Beria, care comunica cu o încăpere pentru odihnă. Ceva mai departe se afla o chicinetă cu un aragaz și o chiuvetă mică. Camera de odihnă a lui Molotov era mai mică, probabil pentru că el, la fel ca și ceilalți membri ai Biroului Politic, inclusiv Stalin, avea un apartament în incinta Kremlinului. L-am vizitat de câteva ori chiar acolo cînd nu se simțea bine și aveam de rezolvat chestiuni de maximă urgență. În 1918, cînd guvernul sovietic s-a transferat de la Petrograd la Moscova, liderii Revoluției s-au mutat în aceste apartamente relativ modeste, cu plafoane scunde și cu mobilă veche. Înainte de Revoluție, aceste apartamente fuseseră ocupate de servitorii țarului care aveau grijă de locuința lui din Kremlin și slujeau familia regală în timpul rarelor ei vizite la Moscova.

Nefiind pretențioși, tinerii lideri ai Revoluției din Octombrie au acceptat să locuiască în vechile apartamente ale servitorilor țarului.

Cînd a fost transferat la Moscova, Beria nu s-a mutat într-un astfel de apartament. Se spunea că insistase pe lângă Stalin ca șeful poliției secrete să locuiască în afara Kremlinului, pentru ca, în cazul unui atac terorist sau al unei rebeliuni, să poată coordona din afară operațiunile de salvare a membrilor Biroului Politic. Indiferent care o fi fost realitatea, cert este că Stalin i-a dat voie să se mute într-o reședință de la colțul străzii Kacealov cu Sadovoie Kolțo (Cercul de grădini). Astfel, în timp ce ceilalți lideri erau aproape în permanență la Kremlin, Beria se bucurase de o relativă libertate și se ținea departe de privirile lor indiscrete. Profitînd de această situație, Beria a ales un grup de ofițeri KGB de încredere care străbăteau străzile în căutare de femei și fete atrăgătoare. Oamenii lui nu făceau nici un efort să salveze aparențele. O mașină se oprea pe neașteptate în fața unei femei sau tinere fete care își vedea de treburile ei. Un ofițer în uniforma poliției secrete se apropia ceremonios de ea și o invita să urce în mașină, pentru a discuta o chestiune importantă. Apoi, ușa mașinii se trîntea în urma ei și nouă victimă a poftelor lui Beria era debarcată în curtea din spate a reședinței acestuia. Un ofițer o conducea în sufragerie, îi oferea mîncare și băutură, apoi o lăsa singură.

Nedumerirea femeii nu dura prea mult. Un bărbat scund, cu ochelari, pe care îl văzuse în nenumărate portrete, intra curînd în cameră, îmbrăcat într-un halat de baie. Îi făcea o propunere indecentă și, dacă aceasta refuza, o viola pur și simplu. Cînd totul se termina, un ofițer al securității o conducea înapoi și o avertiza că, dacă va divulga cuiva „acest secret”, va fi trimisă în Siberia împreună cu întreaga sa familie.

Și femeile își țineau gura bine închisă. Au început să vorbească abia după ce Beria a fost împușcat.

Beria era un colecționar aparte. În dormitorul lui au fost găsite numele a peste cinci sute de asemenea victime.

După moartea lui Stalin, Hrușciov și-a dat imediat seama că acest aranjament era periculos pentru conducerea superioară de partid. În orice moment, membri Biroului Politic, închiși în interiorul zidurilor Kremlinului puteau deveni prizonierii lui Beria. Astfel că, printr-una din primele sale decizii, Hrușciov a ordonat ca aceștia să părăsească apartamentele lor de la Kremlin.



Lavrenti Beria

Din corespondența țarului aromân Ioniță
cu Papa Innocențiu III

Primul ȚAR Aromân

«Dar noi am auzit că strămoșii tăi se trag din stirpea orașului nobil al Romei și tu îți ai noblețea sângelui tot de la ea.

De aceea, aducem mulțumirea atotputernicului Dumnezeu, care ne privește pe noi, robi nedemni, cu nespusa Sa bunătate și-și întoarce privirea spre umilința noastră și ne redă amintirea sângelui și a patriei noastre din care coborâm. Și acum, Sfinte Părinte, bun păstor și călăuză a tuturor credincioșilor creștini, dorind să aduni laolaltă pe fiii sfântului scaun catolic și apostolic, cauți și la noi cei depărtați după corp...

De aceea, gândindu-ne am trimis de curând să te viziteze prin solie și scrisorile noastre, ca să vadă credința pe care o ai față de biserica romană, mamă a ta, după ce mai înainte solii pe care i-am trimis la tine ne-au încredințat că atât tu, care spui că descinzi din ginta nobilă a romanilor, cât și poporul care este călăuzit de tine prin cuvânt și exemplu, înapoiți cu prisosință, bunăvoință și dragostea scaunului apostolic...

Căci îți este de folos pentru gloria terestre cât și pentru mântuirea veșnică, dar și obârșiei tale să așezi în imitarea Romei poporul țării tale, care pretinde a descinde din sângele romanilor, și să urmați rânduielile Bisericii Romane, pentru că astfel să regăsiți și în cult obiceiurile părintești...

Ne socotim cu atât mai îndatorați vlahilor cu cât nu numai că au primit odinioară cu devoțiune credința catolică de la scaunul apostolic, dar și că descind din sângele romanilor».

«Cum și neamului care locuiește din Dacia până în Pind, care se întinde în Thessalia. Vlahi se numesc și unii și ceilalți. Și n-aș putea să explic și să spun care din aceștia la care au venit.

Și cei din muntele Pind - vlahii îl locuiesc - care vorbesc aceeași limbă cu dacii și sunt asemenea cu dacii de la Istru ».

Prof. Dr. Ionel CIONCHIN

Corupția la Vatican

„Biserică, întoarce-te aici: «*Induta vestimentis salutis et indumenta iustitiae quasi sponsa ornata monilibus suis*»”
(Biserică îmbrăcată în veșmântul mântuirii și dreptății, ca o mireasă împodobită cu șiraguri de pietre prețioase).

În regulamentul juridic al Bisericii vaticane delictul de favoritism nu numai că nu se pedepsește, dar este considerat o grație binefăcătoare, gratis data.

Încă din Evul Mediu timpuriu privilegiul protecționismului și al favoritismului se afla la mare preț și așa a rămas și în prezent. E un titlu de onoare al monseniorului, care trece peste alții ce sunt în drepturile lor de prioritate. În anturaj, este considerat norocos pentru că a reușit să o ia înaintea celor în drept. Obiectivul principal al cățărătorului este să stea de partea învin-gătorului, oriunde l-ar duce schimbătoarele curente ale facțiunilor pioase.



Simonia nu se mai pedepsește cu acea rigoare canonică impusă de legile draconice ale dreptului antic. Legea privind acest delict este foarte diluată, iar termenul a devenit echivoc. Nu este niciodată numită corupție. Se preferă cuvântul favorizare, care nu echivalează cu un delict; dimpotrivă, este îmbrăcată în bunăvoință și caritate, devenind astfel virtute. Nici un tribunal ecleziastic n-ar trebui vreodată s-o condamne.

Trecut hotarul echivocului, a-ți procura demnități și promovări prin favoritisme și prin mitele cele mai extravagante, atât în natură cât și în demnități, apare drept un lucru licit și foarte natural. Este un obicei la curtea romană să fie adulați cu lașitate prinții la putere și să se vorbească de rău cu nemaipomenită nerușinare despre cei decăzuți sau defuncți, nota la timpul său istoriograful Gerolamo Brusoni.

Ca o concluzie a celor afirmate până acum, cităm părerea „asupra curții din Roma” a cardinalului Commendone, ce i-a fost cerută de secretarul a doi papi, Paul al IV-lea (1555-59) și Pius al IV-lea (1559-65), Jeronimo Ragazzoni, episcop și nuntiu în Franța: „Există o disproporție între ordinul din care pontiful este ales și nivelul la care poate apoi ajunge; cum de multe ori ajunge Papă cine se așteaptă mai puțin, acest fapt creează în întreaga curie impresia că oricare om abil poate spera orice grad. Astfel, aceste persoane josnice și nedemne; ajung la demnități aproape ca pe o navă condusă împreună cu patronii, prietenii sau cu rudele lor. Despre o astfel de formă de stat stau mărturie și libertatea pe care fiecare o are ca să vorbească și să facă orice după cum îl taie capul.

Prof. dr. Giuliano BROZZI



În penumbra dreptății

În frunte cu Primul Ministru care spune: “- Cu cât mai puține proprietăți de stat cu atât mai puțină corupție”, se pare că asta e și concepția Guvernului în domeniu.

Adică dacă am o avere periclitată de hoți, ca să nu mi-o fure o dau “gratis” la străini. Parcă am mai auzit teoria: “Combinatul de la Galați, gaura neagră a economiei!” Unde sunt adepții acestei teorii acum când Combinatul e printre cele mai rentabile din țară fără investiții suplimentare. Același lucru se spunea și despre combinatele agricole de carne și am ajuns să importăm aproape 50% din necesar. Ne punem întrebarea de ce? Fiindcă cei ce au răspândit aceste teorii erau miniștrii noștri și acum sunt consilieri. Deci se urmărește un jaf planificat și plenar. O dovedește și ancheta actuală a trădătorilor de țară și neam, fie miniștri, fie funcționari de vază.

Câtă vreme fruntașii statului român dau pe nimic interesele naționale (de la averea Fundației Gojdu până la “PETROM”, BCR și acum CEC-ul. Cu asemenea conducători ne e rușine și trebuie cât mai curând înlăturați. Dar de către cine? Nu cumva cei cu care o să-i înlocuim vor fi mai flămânzi, mai nesățui? Poate e o caracteristică a clasei politice românești, care n-are logică, n-are suficiență pregătire economică sau e ticăloșită?

Dr. Ec. Ștefan TARJOC



Ion Antonescu, antisemitul care i-a salvat pe evrei

Mult pomenitul anti-semitism al mareșalului Ion Antonescu, care a guvernat România în perioada septembrie 1940 - august 1944, a avut o direcție extrem de precisă: „evreii care au venit în România după 1914 și s-au îmbogățit aici pe căi necinstite, prin corupție și prin jefuirea banului public, prin exploatarea muncii și sărăciei românești, alimentând mereu dezordinea și sprijinind acțiunile dăunătoare neamului românesc, pentru ca apoi să se ridice chiar împotriva armatei, care le-a asigurat liniștea și prosperitatea, așa cum au făcut-o în Basarabia și Bucovina de Nord și dincolo de Nistru”. Simplu spus, Ion Antonescu a fost anti-semit, dar numai față de evreii comuniști, bolșevizați, agenți ai intereselor antiromânești și ai politicii criminale a URSS, a Cominternului. Mareșalul, adresându-se prietenului său, arhitectul evreu H. Clejan, recunoștea deschis că acești evrei trădători de țară „vor fi loviți fără milă și vor fi aruncați dincolo de hotarele Țării.



Evreii care au căzut victime ale acestei politici „antisemite” au avut parte de un regim de izolare — nu foarte strictă, spre a fi împiedicați să mai uneltească împotriva poporului care le oferise până atunci atât de mult! Regimul aplicat de Ion Antonescu acestor evreinevrednici nicidecum nu poate fi catalogat ca regim de exterminare.

Evreii care se plâng azi de anti-semitismul mareșalului Ion Antonescu uită să menționeze că, spre deosebire de toți ceilalți cetățeni ai României din acea vreme, evreii nu au fost trimiși pe front! Evreii nu au murit cu sutele de mii la Cotul Donului ori la Sevastopol sau Stalingrad, cum au murit românii.

Considerați cetățeni lipsiți de loialitate față de statul român — căci dăduseră nenumărate dovezi în acest sens, și, deci, nedemni de onoarea de a muri pentru Patrie, evreii nu au avut la vremea aceea nimic de obiectat ca, în locul serviciului militar, să plătească o taxă și să presteze în spatele frontului, în localitățile de domiciliu, anumite servicii de interes obștesc cu totul benigne, chiar derizorii în comparație cu tragedia frontului. Mulți dintre românii care au pierit pe front ori s-au întors de la război schilodiți pe viață și-ar fi dorit să aibă parte de așa zisele persecuții la care au fost supuși evreii din România și să le împărtășească soarta, adică să rămână în viață, teferi și nevătămați. În aceste condiții nu este de mirare că printre analiștii români ai acelor evenimente au apărut critici severe la adresa lui Ion Antonescu tocmai pe seama politicii sale față de evrei, politică în care acești istorici nu se sfiesc să identifice elementele și dovezile unui veritabil protecționism pro-evreiesc! Ale unei discriminări pozitive a evreilor! Căci, vorba unui important evreu, Nandor Gingold: „Evreii nu luptă pe front Cine își pierde banii - nu pierde nimic, cine își pierde onoarea pierde ceva, cine își pierde viața - pierde totul”.

Sute de mii de români au considerat că, dimpotrivă, când pierzi onoarea ai pierdut totul și și-au dat tributul de sânge pe front, pentru întregirea hotarelor românești, a demnității naționale.

Este de-a dreptul dezgustător și revoltător să vezi că onoarea acelor militari români este azi întinată de cei care nu au împărțit cu ei nici o clipă riscurile războiului, ale confruntării pe viață și pe moarte din linia întâi a frontului. În loc de recunoștință și prețuire pentru Antonescu și Armata Română, evreii holocaustizanți aruncă pe umerii acestora povara unor incriminări teribile. Contează prea puțin absența sau debilitatea probelor. În lumea de azi, din păcate, lipsa probelor poate fi suplinită prin convocarea tuturor forțelor de manipulare mediatică, prin insistență și aroganță, prin sfidarea adevărului și a lui Dumnezeu!... Prin minciună!



Ion COJA